

פועלי כל הארצות התאחדו!

זה הדורן

زوهديرك ZO HADEREKH

גיליון 18, 8 במאי 2019

ישראל בליוף

מה בדיוק חוגגים ביום העצמאות? ישראל משועבדת לאינטרסים של ארה"ב ומשעבדת את העם הפלסטיני

מיליטריזם, כיבוש ושעשועים: כרזת אירועים בגוש עציון

למרות שמשקלו של המשק הישראלי הוא פחות ממחצית האחוז של המשק העולמי (0.5%), ישראל מדורגת במקום ה-17 בהשקעות הזרות בארצות-הברית. בעלי הון ישראליים השקיעו בארה"ב בשנתיים האחרונות כ-39 מיליארד דולר. ישראל היא גם שותפת הסחר השנייה בגודלה של ארה"ב במזרח התיכון, ומדורגת במקום ה-24 בעולם במדד זה. אשתקד הסתכם היקף הסחר בין שתי המדינות בכ-50 מיליארד דולר. לכן, זו אהבה שתלויה בדבר: האינטרסים של החברות הרב-לאומיות האמריקאיות ובעלי ההון – כאן ושם, ישראל תשיג עצמאות אמיתית בשילוב מאבק בכיבוש, מערכה ממושכת באימפריאליזם ושינוי חברתי-כלכלי מן היסוד.

סבב הדמים בגבול עם רצועת עזה, שנסתיים בהפסקת אש ביום שני השבוע (6.5) ושגבה את חייהם של 27 פלסטינים וישראלים – הוא הוכחה נוספת לשעבודה של מדינת ישראל למפעל הכיבוש וההתנחלויות (ר' עמ' 8). זה יותר מעשור חוסמת ממשלת הימין בראשות בנימין נתניהו כל התקדמות לשלום ומטילה מצור על רצועת עזה, נוסף למדיניות הסיפוח הזוחל של הגדה המערבית. נתניהו בונה על פיצולה של ההנהגה הפלסטינית ועל היוהרה בדבר "ניהול הסכסוך", הנתקלת שוב ושוב במציאות הקשה של עם פלסטיני המסרב לרקוד לפי חלילי נתניהו והימין הקיצוני. ערב יום העצמאות ה-71, מצויה ישראל במלכוד כפול: היא משעבדת את העם הפלסטיני והיא עצמה משועבדת לאינטרסים הגלובליים של האימפריאליזם האמריקאי.

אין לזלזל בתלות שפיתחה ישראל, עוד בשנות ה-50 של המאה הקודמת, בארה"ב. תלות זו נסמכת על קונצנזוס ציוני מקיר לקיר: ממרצ בשמאל ועד לבית היהודי בימין. אין מפלגה ציונית הסבורה שעצמאותה הפוליטית והכלכלית של ישראל היא יעד ראוי להשגה. בקרב רבים מבין הנאבקים בכיבוש התנחלה במשך שנות דור האשליה שמדיניות הסיפוח של ממשלות ישראל מנוגדת כאילו לאינטרסים הגלובליים של ארה"ב, ובייחוד לאינטרסים האמריקאים במזרח התיכון. טופחה הציפיה כי "ארה"ב תסדר" או לכל הפחות "תריסן". אך ארצות הברית אינה חותרת להסדר ואינה מרסנת. ממשל טראמפ צפוי להודיע (בקרווב?) על פרטי "עסקת המאה". האחרונה איננה יותר ממתן גושפנקה אמריקאית להנצחת הכיבוש, כפי שלימדו העברת השגרירות לירושלים וההכרה בריבונות הישראלית ברמת הגולן הכבושה. ישנם הסבורים שנתניהו הוא הסולל לטרמאפ את דרכו. בפועל מדובר בשותפות אינטרסים, בה האינטרס העליון הוא זה האמריקאי, מולדתו האמתית של נתניהו. בשנה האחרונה, ועל רקע מלחמת הסחר שמנהלת ארה"ב נגד סין, הממשל אף מכתוב לישראל עם מי לסחור ומי רשאי להשקיע בישראל.

אפילו משרד הפנים הישראלי לא חשב על זה
 "נשיא ארצות הברית דונלד טראמפ הציע לחייב בתשלום מבקשי מקלט עבור העבודה על בקשת הכניסה שלהם".
 (סוכנות "רויטרס", 1.5)

מכתבים למערכת

מדוע אני אוטי-ציוני

לפני זמן מה נשאלתי מדוע אני מגדיר עצמי אוטי-ציוני. הצעתי את הסיפור של אום אל חיראן כהסבר. בני שבט אבו אל-קיעאן נושלו ב-1949 מאדמותיהם בצפון הנגב. לאחר שהועברו פעמיים ממקום למקום, יישבה אותם המדינה ב-1956 במקומם העכשווי בצפון מזרח הנגב. עכשיו מפנה המדינה את תושבי אום אל חיראן הבדואים לחורה, ובמקומם מתכוונת ליישב יהודים. שם המקום ישונה ויקרא חירן.

בביקורי בכפר ראיתי את המרחבים הריקים הסובבים אותו. הרי ברור שאפשר היה להקים את הישוב היהודי ליד אום אל חיראן ולא במקומו.

לא חבורת פושעים מגרשת את הבדואים מאום אל חיראן כדי להתיישב במקומם. זאת ממשלת ישראל. היא אינה עושה זאת בטעות. מתנהל מאבק של שנים נגד המעשה הנורא הזה. וממשלת ישראל, בגיבוי בג"ץ, מתעקשת לפנות את הבדואים וליישב במקומם יהודים. מדובר במדיניות המסמלת את מהותו של המפעל הציוני: לא להתיישב בצד המקומיים, אלא במקומם. זאת, תוך דחיקתם אל מחוץ לארצם ולתוך צמצום מרחב המחיה של הנתרים בתוכה ככל שניתן.

אם היו עושים לנו, היהודים, דבר כזה, היינו נלחמים מלחמת חורמה בפושעים שהיו מנסים לדחוק אותנו מארצנו. לפי יחסה של ישראל לפליטי החרב שהגיעו אלינו מאפריקה, אני מסיק שגם אם היו באים להתיישב בצדנו – ולא במקומנו – לא היינו מסכימים ולא היינו מאפשרים זאת.

מקרה אום אל חיראן, כמו מקרים דומים רבים, מציבים סימן שאלה מוסרי קשה לגבי המפעל הציוני ופתרון שאלת היהודים על חשבונו של העם שחי כאן לפני תחילת ההגירה הציונית לארץ. היהודים נרדפו במשך מאות ואולי אלפי שנים לא מפני שעשו רע למישהו, אלא בגלל היותם יהודים. עתה ממשלת ישראל דוחקת ממנה את הערבים יושבי הארץ כיוון שאינם יהודים.

יש לדבר היבט חמור נוסף: את עיקר הפגיעה במיעוט הערבי בישראל מבצעים שלוחי ממשלת ישראל ולא גזענים-לאומנים "בודדים". כשהממשלה פוגעת באזרחים כיוון שהם ערבים במטרה לדחוק ולהדיר אותם, אנו עדים למדיניות לאומנית-גזענית. חשוב לזכור זאת כאשר ממשלת ישראל מגנה גילויים של גזענות אנטישמית בעולם.

עמוס גבירץ, קיבוץ שפיים

ניתן לשלוח מכתבים למערכת באמצעות הדוא"ל
 zohaderekh@gmail.com
 או לחיבת דואר 26205 ת"א-יפו 6126102

דברים בשם אומרם

חג החירות נוסח צה"ל

"צה"ל מאפשר למתנחלים להיכנס לגבעה שבה עמד המאחז הבלתי חוקי עמונה לפני שפונה, בעוד הוא מונע את כניסת בעלי האדמות הפלסטינים. במהלך חול המועד אף ארגנו מתנחלים משחק בסגנון 'חפש את המטמון' בגבעת עמונה, שהיא שטח פרטי שתוחם בצו צבאי, שאמור היה למנוע מאנשים להיכנס אליו. שלט שחתומה עליו אחת מתושבות המאחז שפונה, עינת אמיתי, הוקם בכניסה לעמונה והזמין את הציבור לשחק ב'סימני דרך עמונה, פסח תשע"ט".

(יותם ברג, "הארץ", 29.4)

דרשו מיליארדים מהסתדרות ולבסוף נקנסו

"בית המשפט המחוזי בירושלים הורה על דחיית בקשה לאישור תובענה ייצוגית שהגישו שני מבקשים באמצעות 'פורום קהלת' נגד ההסתדרות על סך 4.7 מיליארד שקל. בבקשה שנדחתה נטען כי ההסתדרות גובה באופן שיטתי דמי חבר העולים על דמי החבר המרביים שרשאית אגודה עות'מאנית לגבות; בנוסף טענו המבקשים כי ההסתדרות אינה רשאית לגבות דמי טיפול מעובדים שאינם חבריה. בית המשפט קבע כי הוא מקבל את טענת ההסתדרות, לפיה עניינה של התובענה 'אינו נמנה עם העניינים בגינם ניתן להגיש תובענה ייצוגית', וחייב את המבקשים בתשלום ההוצאות המשפטיות בסך 10,000 שקל".

(גלובס", 29.4)

פורסם לפני ה-1 במאי...

"בארה"ב הפער בין התגמול השנתי הממוצע למנכ"לים לבין השכר הממוצע של עובדים הוא הגבוה ביותר בעולם ועומד על 354. כלומר, מנכ"לים מרוויחים פי 354 בממוצע מהעובדים. בישראל המצב טוב יותר ועדיין הפערים עצומים. מנכ"לים בישראל משתכרים בממוצע 7,389,729 שקל בשנה - פי 76 מהשכר הממוצע של עובדים, שעומד על 97,232 שקל בשנה".

(אתר "ווינט", 28.4)

... ויש לזה המשך

"המנכ"ל בארה"ב שהיחס בין שכרו לבין השכר החציוני של עובדיו היה הגבוה ביותר בשנה שעברה – הוא זה של קמעונאית ההלבשה גאפ, ארט פק. שכרו השנתי של פק הסתכם ב-20.8 מיליון דולר - פי 3,566 מהשכר החציוני של עובדיו. לא הרחק מאחוריו, במקום השני, דורג המפיק הישראלי ינון קרייז, אשר מונה בשנה שעברה למנכ"ל ויו"ר מאטל, יצרנית הצעצועים הגדולה ביותר בארה"ב ובעלי מותג הבובות 'ברבי'. שכרו של קרייז הסתכם ב-18.7 מיליון דולר - פי 3,408 מהשכר החציוני של עובדי חברת מאטל, שהפסידה בשנה שעברה 531 מיליון דולר. לשם המחשה, קרייז נדרש לעבוד 36 דקות בלבד כדי להרוויח סכום שמתווה לשכר השנתי של עובד מהשורה".

(דה מרקר", 29.4)

התשובה לסכנות שבתוצאות הבחירות לכנסת ה-21:

חזית אנטי-פשיסטית

בידי ההון הגדול, המקומי והגלובלי. ההון חותר לשלוט בכל אוצרות המדינה ולהצר את הזכויות הכלכליות והחברתיות של ציבור העובדים ושל השכבות העממיות ואת החירויות הדמוקרטיות הבסיסיות.

תהליכי הפשיזציה של החיים הם במקרה זה אמצעי להעמקת תהליכי ההפרטה, הקיטוב החברתי הבלתי-מרוסן, השחיתות המשתוללת, כלומר להשתלטות כלכלית ופוליטית דורסנית. היהודים והערבים בחברה הישראלית יהיו, רובם ככולם, קורבנות ישירים של תהליכים אלה.

התנגדות לפשיזם או דו-קיום איתו

בצל המשבר העמוק אליו מוביל נתניהו, היו הסממנים הדמוקרטיים של המשטר בישראל, על מגבלותיהם, לצנינים בעיניו ולמכשול שצריך להסיר מדרכו של שלטון הימין הקיצוני. הדבר נעשה מסוכן יותר, מאחר שנתניהו מאמין שתוצאות הבחירות העניקו לו את הכוח הדרוש ואת המנדט לעשות כן.

במסע הבחירות המשסה ובעקבותיו, מטפח מחנה הימין הפשיסטי בישראל בוז כלפי בית המשפט העליון ומערכת המשפט בכלל, כלפי הפרקליטות, כלפי מערכות אכיפת החוק, כלפי מבקר המדינה, כלפי מוסד היועמ"ש לממשלה, כלפי החוק הבינלאומי, כלפי שלטון החוק וכלפי חופש הביטוי וחופש העיתונות. בעיניו אלה מפגעים שהגיעה העת להכניעם לגחמותיו של הימין המתנחלי.

לאחרונה נשמעים דיווחים בתקשורת על כך שנתניהו מתעקש להציב בראש משרד המשפטים איש ליכוד נאמן שיהיה מוכן להילחם בג"ץ, לחסל את עצמאותה של מערכת המשפט, להעביר חוקים דורסניים ולא-חוקתיים בכנסת, לחסום את יכולת התערבותה של מערכת המשפט, ובייחוד להציל את נתניהו מכתבי האישום.

מציאות זו מחייבת אותנו לאתר את הכוחות היהודיים והערביים המוכנים לשתף פעולה בבניית חזית אנטי-פשיסטית, לפתח כלים משותפים להגנת המרחב הדמוקרטי, לקדם את השוויון הלאומי והאזרחי של המיעוט הלאומי הערבי, ולהתמקד במשימה לעצור את המשך ההידרדרות למשטר של אפרטהייד, סיפוח ותוקפנות מלחמתית.

זה לא הזמן לבזבז את המאמצים על בניית תנועות פוליטיות חדשות כתגובה לייאוש ולאכזבה מתוצאות הבחירות, בעיקר של מפלגות השמאל הציוני.

העתיד הקודר כבר כאן, והוא טומן בחובו איומים וסכנות המחייבים את כל המודאגים לרכז את המאמצים באסטרטגיה אחת של מאבק משותף יהודי-ערבי – חזית אנטי-פשיסטית מאוחדת וחזקה, שתקשה על הממשלה האנטי-דמוקרטית שתקום לבצע את מדיניותה הימנית ותציע לקורבנותיה אופק ותקווה.

הניסיון ההיסטורי מלמד שהכוחות הפשיסטיים העדיפו לשמור על האינטרסים המעמדיים שהם משרתים ולקדם את מדיניותם ותכניותיהם בכלים ובאמצעים חוקיים. הם ישתמשו

מאת עסאם מח'ול

הזרם הפשיסטי בימין ניצח בבחירות לכנסת ה-21 והוא ירכיב את הממשלה. ניצחנו מחייב אותנו לפעול בדחיפות להקמתה הבלתי-מהוססת של חזית יהודית-ערבית אנטי-פשיסטית בישראל. את יסודותיה הפוליטיים והארגוניים צריך להתחיל להניח כבר עכשיו.

אני מבחין ביודעין בין הקריאה להקמת חזית אנטי-פשיסטית, על אף הקשיים שבהקמתה במציאות הישראלית (לבטח אחרי הבחירות), לבין הקריאה להקמת מחנה דמוקרטי – קריאה המדשדשת במקום זה יותר מעשור. ניסיונות בוסר להקמה לא צלחו.

מחנה דמוקרטי עשוי לצמוח (או לא לצמוח) מתוך חזית אנטי-פשיסטית ומבחירותיה האסטרטגיות, אך מחנה דמוקרטי אינו תחליף לחזית אנטי-פשיסטית. הפעולה להקמתו לא יכולה לעמוד בתחרות איתה ולא להיות קודמת לה.

ההיסטוריה מלמדת שפשיזם בדרך כלל מנצח לא רק בשל עוצמתם ויכולותיהם הבלתי-נדלות של הכוחות הפשיסטיים, אלא גם בשל ההיסוס וההתנהלות הרופפת של קורבנותיו ושל הכוחות הלא-פשיסטיים שנרתעו מהמאבק להגנת החירויות והמרחב הדמוקרטי בטרם הגיעו להחבות אליהם.

אנו מצפים שחלקים מתרחבים בציבור הישראלי יגלו שסלחנות כלפי מדיניות של הדרה ושל גזענות כלפי המיעוט הלאומי הערבי בישראל וכלפי העם הפלסטיני בכלל – תאפשר לדיקטטורה הפשיסטית לשלוט בחיי החברה הישראלית בכלל.

זו תקבע את כללי המשחק ותפגע קשות בחיים הציבוריים והפוליטיים, בחירויות הדמוקרטיות ובטוהר המידות בישראל מעבר לפגיעה במיעוט הלאומי.

המאפיין הראשוני של פשיזם הוא גזענות והסתה נגד המיעוט הלאומי או מיעוטים אחרים, במקביל לליכוי הרגשות השוביניסטיים, העליונות הגזעית והתוקפנות אצל הרוב. אך הכוחות הפשיסטיים אינם מסתפקים בהשתלטות על קבוצות המיעוט ועל הקבוצות המדוכאות. מטרתם העיקרית היא להשתלט באופן כולל וסוחף על רצונותיו ועמדותיו של עם הרוב.

מערכת הבחירות הנוכחית לכנסת הוכיחה זאת באופן בוטה: באמצעות הגברת ההסתה נגד הציבור הערבי, הצליחו נתניהו והמחנה הפשיסטי אותו הוא מוביל להעמיק את שליטתם בגורלו ובעמדותיו של הרוב היהודי בישראל. לרוב היו כל הסיבות להיפטר משלטונו של בנימין נתניהו, המנהיג המושחת ביותר שהנהיג ממשלה בישראל, אך הוא בחר לחזקו.

כמוביל המחנה הפשיסטי, נתניהו מנהיג לא רק את הכיבוש, ההתנחלות, האפרטהייד השיסוי הלאומי והשנאה. הוא מייצג את האינטרסים של השכבה הקפיטליסטית הצרה וההגמונית, המעוניינת שהממסד והמדינה העמוקה בישראל יהיו כלי שרת

תחושות התסכול העמוק בצד השמאלי של המפה הפוליטית בישראל (בעיקר בקרב מפלגות השמאל הציוני) ואחוז ההצבעה הנמוך בקרב הבוחרים הערבים מחייבים בחינה מחדש של סיבות העומק לנסיגה.

עלינו לנתח את תרומת הכניעה הרעיונית-פוליטית של ארגוני השמאל הציוני לשיח הפוליטי של הימין הקיצוני ואת התחמקותם מלהתמודד מולו ולהיאבק נגדו.

הערכה אמיצה של סיבות התבוסה מחייבת את השמאל הציוני לבחינה מחדש של הנחות היסוד הרעיוניות והפוליטיות שלו. עלינו להציע חלופות פוליטיות ורעיוניות שיתנו מענה לציבור המאוכזב.

במקום ללמוד ולנתח לעומק את המשבר המעמיק הנוכחי בסדר הדמוקרטי, ישנם המעדיפים לנצל את התסכול ואף להיבנות ממנו. אלה שולפים מהמגירה תכניות פוליטיות מוכנות זה מכבר ופועלים לקדם על חשבון הצורך בפעולה משותפת.

כך, במקום לאפשר להתנגדות הכנה להתפתחות הפשיסטית לקבוע את צורות ההתארגנות הפוליטית ואת מסגרות המאבק והמחאה הדרושות (בשיתוף פעולה כן עם הכוחות המרכזיים הפועלים בנושא מאז ומתמיד), ישנם המעדיפים לקפוץ על ההזדמנות כדי להציע את עצמם כתחליף לחיפוש תשובה ולפעולה שיהיו פרי של תהליך של חשיבה משותפת ושל ניתוח קולקטיבי.

לא התארגנות מתוך תסכול, אלא מאבק עיקש ונחוש

בחזית אנטי-פשיסטית חייב להיות מקום לכולם – גם לאלה שקראו להחרים את הבחירות. חומרת המשבר מחייבת את כל הכוחות המוכנים למאבק להביע נכונות לקחת חלק בבניית סכר של מאבק יהודי-ערבי עממי ורחב בפני השיטפון הגזעני והדורסני של ממשלת הימין הקיצוני החדשה בהנהגת נתניהו ומול חוקי האפרטהייד.

המשימה היא - להצר את צעדי הממשלה ואת ניסיונות המילוט שלה מהמשבר הכולל אליו היא מובילה באמצעות מהלכים גזעניים יותר, הסתה לאומנית, מלחמות חדשות, סיפוחים ועסקת המאה ההרסנית של טראמפ.

כשיצאו הקריאות של מק"י וחד"ש, לפני הבחירות וגם מיד לאחריהן, להקמת חזית יהודית-ערבית אנטי-פשיסטית – הכוונה הייתה כנה ואחראית.

זה צעד שיעודו הרבה מעבר לרצון "לסמן וי" או לקבל נקודות בדעת הקהל.

זו קריאה לפעולה מדינית ומתוך אחריות היסטורית המופנית לכל השותפים הפוטנציאליים: בואו ונניח יחד את יסודות הפעולה המשותפת להקמת חזית זו.

מק"י, המפלגה היהודית-ערבית ההיסטורית, יחד עם שותפיה בחד"ש וברשימת חד"ש-תע"ל, הם היחידים בקרב הרשימות בצד השמאלי של המפה הפוליטית ובקרב הרשימות הפועלות בציבור הערבי – שלא רק שלא נסוגו, אלא אף חיזקו את הכוח ואת הייצוג.

ההישג של חד"ש-תע"ל מבהיר עוד יותר שהקריאה לשיתוף פעולה בחזית דמוקרטית ואנטי-פשיסטית רחבה אינה מתוך תסכול וייאוש, אלא מבטאת מאבק עיקש נגד התסכול והייאוש של כל מתנגדי הפשיזם – תהא שייכותם האידיאולוגית והפוליטית שלהם אשר תהא.

מה יש לעשות כעת? חיוני לקיים בהקדם מפגש התייעצות מייצג שידון באופן ראשוני בבניית החזית האנטי-פשיסטית היהודית-ערבית המוצעת ובבסיס העקרוני והערכי עליו תתבסס.

בכללי משחק "דמוקרטיים" כל עוד הדבר מתאפשר. הם ויתרו על כללי המשחק ה"דמוקרטיים" ופנו לדיקטטורה גלויה ולאלים שלטוניים דורסנית כלפי פנים וכלפי חוץ ככל שהמשטר נקלע למשבר עמוק, שלא ניתן היה לנהל אותו יותר.

הניסיונות להמעיט בסכנות הנלוות לתוצאות הבחירות האחרונות בטענה כי החלופה שהציבו הגנרלים מול נתניהו לא הייתה טובה יותר, או בטענה שהשמיעו הקוראים להחרים את הבחירות בקרב הערבים ("כולם ציונים", "ידי כולם מגואלות בדמו של העם הפלסטיני", "כולם אחראים לעקירתו של העם הפלסטיני ממולדתו", "זו בחירה בין פשיזם אחד לאחר") – מפספסים את הקשר המהותי בין המשבר העמוק שאליו נקלע נתניהו לבין פנייתו לעבר שלטון פשיסטי כמפלטו האחרון.

מקורה העיקרי של סכנת הפשיזם בישראל היום איננו במוסר, בפוליטיקה ובערכים המעוותים של נתניהו, אלא במשבר המחניק בו הוא שרוי. מכאן נובעת הסכנה בהישארותו בשלטון.

המשימה עכשיו אינה אין עומדים ביחד, אלא אין נערכים להדוף את הפשיזם

בתנאים החדשים והחמורים צריך להיות ברור שהתשובה אינה יכולה להסתכם בכך ש"עומדים ביחד". עכשיו נחוץ לגבש קוטב אנטי פשיסטי יהודי-ערבי שמוכן לפעולה משותפת בנושא הקונקרטי הזה.

לאחרונה באה לידי ביטוי תפישה שגויה של הפוליטיקה ובמרכז - הניסיון לרכוב על רגשות הייאוש והאכזבה ולהמר על תחושות התסכול של חלקים בציבור היהודי והערבי.

מטרת תפישה זו היא לטשטש את ההבדלים בעמדות בין הכוחות הפוליטיים השונים, לבטל את מסגרות המאבק הקיימות, ולערבב את הקלפים מחדש בתקווה שייולד תמהיל פוליטי מסוג אחר – ללא חדות פוליטית, ללא מאפיינים רעיוניים ברורים, ללא מבנה ארגוני, ללא הארגונים הפוליטיים הקיימים וללא מסגרות המאבק המושרשות בזירות השונות בארץ זה עשרות שנים.

מבלי לפגוע בזכותם של קבוצות ואנשים לפעול ולהתארגן כראות עיניהם, אין ביכולתם של ניסיונות אלה להיות מענה למציאות החדשה שהתפתחה בישראל בעקבות הבחירות.

קבלו את זו הדרך מדי שבוע בדואר אלקטרוני או בדואר רגיל

המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני, ללא תשלום, מתבקשים לשלוח כתובת דוא"ל אל: zohaderekh@gmail.com

המעוניינים לקבל בדואר רגיל, מתבקשים לנסות את הוצאות המשלוח באמצעות תרומה של 150 שקל בשיק לפקודת המפלגה הקומוניסטית הישראלית,

ת"ד 26205, תל-אביב 6126102

ההסתדרות פתחה אתר חדש בשם 'דבר העובדים בארץ ישראל'

מאדום לכחול-לבן: זה לא רק עניין של צבע

מאת אפרים דוידי

האם אפשרית "ההסתדרות ללא פוליטיקה"? כמוכן שלא. הרי בחירת השם "דבר העובדים בארץ ישראל" ולא "בישראל" היא בחירה פוליטית המבטאת קו ימני קיצוני.

בשבוע שעבר, וללא הודעה מוקדמת, השיקה ההסתדרות את האתר "דבר העובדים בארץ ישראל". האתר החדש הוקם על חורבותיו של "דבר ראשון", שנסגר בפתאומיות ערב הבחירות ב-9 באפריל.

הורדתו מהאוויר של אתר "דבר ראשון", פחות משלוש שנים לאחר שהוקם, נעשתה על רקע זעם בצמרת העבודה בהסתדרות על מאמר שכתב עורכו הראשי שי ניב. המאמר שמתח ביקורת על תפקודו של שר האוצר הניאו-ליברלי משה כחלון, שבמהלך כהונתו טיפח שיתוף פעולה עם יו"ר ההסתדרות לשעבר, אבי ניסנקורן, נגנו ובעקבות זאת התפטר ניב מתפקידו.

כפי שפורסם ב"זו הדרך" (17.4) יו"ר ההסתדרות הנכנס, ארנון בר דוד, החליט להוריד מהאינטרנט את האתר. אחרי הכחשות רבות, נמסר מההסתדרות כי נתקבלה החלטה "לבחון מחדש את פעילות האתר", ועובדיו הוצאו לחופשה בתשלום. הורדת האתר נומקה בכך ש"עסק בתחומים שבהם לא אמור היה לעסוק", לדברי ההסתדרות.

לאחר שארגון העיתונאים פרסם הודעת תמיכה בעובדי "דבר ראשון" ודרש הבהרות מההסתדרות, החלה האחרונה מתנכלת גם לארגון העיתונאים, המאוגד תחתיה. כפי שפורסם ב"זו הדרך", במכתב ששלח ליאיר טרז'יצקי, יו"ר הארגון, הורה לו ראש אגף המנהל בהסתדרות לפנות את כל החדרים המוקצים עבור הארגון. "זה אגרוף בפניה של הדמוקרטיה בהסתדרות ובפניהם של חצי מיליון חבריה", מסר טרז'יצקי.

"הסתדרות ללא פוליטיקה"

האתר החדש עלה לאוויר יממה לפני ששאלת סגירת "דבר ראשון" ופיטורי הצוות עמדו בפני בחינה משפטית ברשות השיפוט של ההסתדרות. יש לציין שניכרים באתר החדש שינויים משמעותיים מאוד.

ראשית, את הצבע האדום ששלט באתר הקודם, החליף הצבע הכחול. שנית, בוטלו מדורים רבים ונותרו רק אלה העוסקים בשאלות כלכלה וחברה הקשורות ישירות בעובדים. בר דוד כתב בטור לוגל השקת האתר: "אנו שמחים ומברכים על חזרתו של האתר שמביא לקדמת הבמה את קולה של העבודה המאורגנת בארץ. ההסתדרות משנה את פניה, ודווקא בימים אלו של מציאות כלכלית וחברתית מורכבת, נפעל ביתר שאת על מנת לחזק את העובדים, לשפר את השירות במקומות העבודה ולאזן את השיח הציבורי". הכל טוב ויפה, אבל האם אפשר לנתק את שאלות מעמד העובדים מהשאלות החברתיות, הכלכליות והפוליטיות "הגדולות"?

מה שמדאיג בדבריו של בר דוד הוא המשך הקו של קודמו, איש העסקים הנוכחי עופר עיני, שנבחר לראשות ההסתדרות תחת הסיסמא "ההסתדרות ללא פוליטיקה".

סופו של עיתון 'דבר'

איגודים מקצועיים רבים בעולם מפעילים אתרי אינטרנט, תחנות רדיו וטלוויזיה ואף עיתונים יומיים. מ"קלסהקמפן" ("מאבק המעמדות") באוסלו ועד "פאחינה 12" (עמוד 12) בכואנוס איירס, מעוניינים איגודי העובדים להשפיע ולהביע עמדות מעמדיות-שמאליות במאבקם על דעת הקהל.

משך עשרות יצא לאור מטעם ההסתדרות הכללית העיתון "דבר". עיתון יומי זה היה שופר הנהגת ההסתדרות ומפא"י. שינויים בקו האדיטוריאלי נרשמו לאחר שמפא"י הודחה משלטון ב-1977: העיתון פנה שמאלה נוכח אימוץ עמדות ניאו-ליברליות במפלגת העבודה (מפא"י לשעבר) באמצע שנות ה-80 והקרע בין הנהגות המפלגה להנהגת ההסתדרות. קרע זה, להזכיר, הביא בהמשך את יצחק רבין, אז ראש הממשלה ויו"ר העבודה, לתמוך ב-1994 במועמדות של חיים רמון לראשות הארגון נגד מועמד מפלגתו שלו, חיים הברפלד. בין מעשי החבלה של איש העסקים רמון בהסתדרות בלט סגירת עיתונה היומי. הייתי אז יו"ר ועד העובדים של "דבר" והכרתי היטב את רמון. ברור היה כי ההחלטה על סגירת העיתון נפלה על רקע פוליטי ואידיאולוגי. בשיחות אישיות רמון אף שאל אותי: "למה אני צריך את העיתון השמאלני הזה, כאשר בכל בוקר אני קורא את 'הארץ' ודי מבוסס מכל מה שנכתב שם – גם לגבי ועדי העובדים וההסתדרות?"

התנגדנו אז לסגירת העיתון והצענו הצעה מהפכנית: להפוך את העיתון לקואופרטיב בבעלות העיתונאים ועובדי הדפוס, בתמיכת ההסתדרות. לתומי סברתי שתפקידו של ארגון עובדים הוא לשמור על מקום עבודה (בעלותו!) של כ-180 עובדים ואף לקדם יוזמות בעלות שיתופית על אמצעי הייצור. תשובת ההסתדרות ניתנה בבית המשפט. באי כוחה מסרו כי עיתון "דבר" אינו בבעלות ההסתדרות, אלא בבעלות חברה מסחרית חדלת פירעון. מה שאילץ את הוועד להוכיח ("הרמת מסך") כי אכן ההסתדרות היא בעליה של העיתון מאז שברל כצנלסון ייסד אותו ב-1925.

רמון פרש מהתפקיד כעבור כשנה וחצי, והמאבק לשמירת מקום העבודה נמשך תחת הנהגת יורשו, ח"כ (אז והיום) עמיר פרץ. פרץ היה נחוש לסגור את "דבר" בגלל "בעיותיו הכלכליות"; כך גם סבר גזבר ההסתדרות, ח"כ חיים "גיומס" אורון, ממנהיגי מרצ.

אגב, אורון גרם באותם הימים גם לסגירת עיתונה היומי של מפ"ם "על המשמר". יצוין שתוך הפגנת סולידריות מעמדית, "דבר" קלט את מפותרי "על המשמר".

עמיר פרץ אכן סגר את "דבר". כשלו כל המאמצים לגייס את ההסתדרות להצלת העיתון ולהפכו לקואופרטיב. גם הבנקים סרבו להעניק אשראי. העיתון, בניהול עובדיו, סגר את שעריו במאי 1996. רוב העיתונאים נידונו לתקופות אבטלה ממושכות למדי. כך נסגר במדינת ישראל העיתון האחרון בבעלות ציבורית.

עוד לא מתה אוקראינה

הקומיקאי וולודימיר זלנסקי נבחר לנשיאות ברוב של 73% מהקולות

מפלגות השמאל נובעת מרצונו "לאחד את העם האוקראיני". "לנין הוא גיבור של חלק מהאוכלוסייה כפי שבנדרה הוא גיבור של חלקה האחר", אמר. הוא ביטא גם עמדה המתנגדת למלחמות בדונבאס וברוסיה.

לא ברור גם עד כמה עמדותיו ימלאו תפקיד: זלנסקי עצמו מסתייע בתמיכת האוליגרך איהור קולומויסקי וערוץ הטלוויזיה הפופולרי שבבעלותו, ואפשר רק לנחש מה תוכן ההסכמים בין השניים. עולה החשש שזלנסקי יפריט את פריבטבנק (הבנק הגדול ביותר באוקראינה) ואת אוקרנפטוגו (חברת הגז הגדולה).

טרם נחשף בתקשורת מי יכהנו כשרים בממשלתו של זלנסקי, או איך יתנהג הנשיא הנבחר ביחס לפרלמנט שבו אין לו סיעה משלו. יש לזכור כי הכוחות הלאומניים בפוליטיקה האוקראינית מאורגנים היטב, והם בגדר פצצת זמן מתקתקת תחת כס הנשיא הנבחר.

נשיא רוסיה פוטין בחר מצדו להגיב על תוצאות הבחירות באזורח התושבים של לונגסק ודונייצק שהכריזו עצמאות מאוקראינה. החלטה זו עלולה לפגוע במאמצי השלום ולגרור לריחוק בין הצדדים, וזאת ממש עם כניסת זלנסקי לתפקידו.

הקומיקאי זלנסקי (צילום מסך מתוכניתו בעבר)

הזדמנות לשמאל האוקראיני

למרות האיסור על פעילותו טרם הבחירות, בחיקו של השמאל האוקראיני נפלה כעת הזדמנות להפוך גורם חשוב יותר בחיים הציבוריים במדינה. ראשית, התחזקות המגמות הפשיסטיות בשנים האחרונות אילצה את השמאל לעבור למצב מחתרתי למחצה, ואילו ניצחון זלנסקי מבשר על סופן של המגמות שאפיינו את עידן פרושנקו.

שנית, בולט יותר המשבר הפוליטי אליו נקלעה התנועה הלאומנית. הלאומנים האוקראינים הם המפסידים הגדולים של הבחירות. זאת מפני שחלקם בחרו להחרים את הבחירות ולא להצביע לפרושושנקו עקב היותו מושחת. ייתכן שמצב עניינים זה יוביל לנטיות פוליטיות אלטרנטיביות בקרב הציבור.

עירוניים צעירים רבים, בעיקר בדרום-מזרח המדינה המאוכלס ברובו המוחלט בבני המיעוט הרוסי באוקראינה, העלו לשלטון את זלנסקי. נוכח ציפיותיהם הנמוכות מזלנסקי (לבד מהעובדה שהוא "לא פרושושנקו"), אפשר לקוות שרבים מהם יחפשו להשתלב בתנועות פוליטיות, אלקטורליות ולא-אלקטורליות, שבכוון לחולל שינוי עמוק יותר.

הפלת פרושושנקו אין משמעה שיש כיסוי להבטחות זלנסקי בדבר כינון "פוליטיקה חדשה", מאבק נגד השחיתות הפושה, או חתימת הסכם שלום בדונבאס ובלימת המגמות האנטי-דמוקרטיות.

אפשר לסכם את הבחירות האוקראיניות באנלוגיה לשתיה שורות בהמנון של אוקראינה: פטרו פרושושנקו חזר והדגיש בימי שלטונו את האמירה בהמנון האוקראיני "וימותו כל אויבינו כמו טל בשמש". אזרחי אוקראינה בבחירתם בזלנסקי הדגישו דווקא שורה אחרת בהמנון: "עוד לא מתה אוקראינה".

הבחירות באוקראינה נערכו בחודש שעבר לאחר חמש שנות שלטון ימין אוליגרכי בראשות פטרו פרושושנקו. אזרחי אוקראינה בחרו לעצור את תהליך ההידרדרות הפשיסטית של המדינה, ובחרו ברוב חסר תקדים (73%) בוולודימיר זלנסקי. זלנסקי הוא קומיקאי, שחקן ותסריטאי ממוצא יהודי-רוסי, ובקמפיין הבחירות שלו הביע התנגדות למגמות הפשיזציה באוקראינה, קרא לשוויון של כל העמים החיים במדינה והבטיח לשים סוף למלחמת האזרחים בדרך של משא ומתן ישיר עם רוסיה ומנהיגי הרפובליקות הפורשות הפרו-רוסיות (הרפובליקה העממית של לונגסק ורפובליקת דונייצק, שהכריזו עצמאות אך לא זכו בהכרה בינלאומית).

הצבעה נגד הפשיזם

בבחירות אלה השמיעו הבוחרים האוקראינים קול מחאה נגד הממסד שורשי בהפיכת יברומאידן ב-2014. מאז ההפיכה חל באוקראינה תהליך מואץ של סמכותנות ושל דיכוי המיעוט הרוסי (כ-30% מהאוכלוסייה). זה החל באיסור פעילות של מפלגות השמאל (חוק הדה-קומוניזציה, 2015) והסלים עד חוק השפה שאישר הפרלמנט האוקראיני ימים ספורים לפני הבחירות (החוק מעניק העדפה חוקתית לשפה האוקראינית על פני זו הרוסית).

מדיניות ממשלת הימין הובילה לקריסת הכלכלה האוקראינית ולהגדלת חובותיה לקרן המטבע. זו, בתורה, דרשה מקיים לבצע שורה של רפורמות ניא-ליברליות כמו קיצוץ הפנסיות והפרטת היערות במערב המדינה. ממשלת הימין פגעה באופן זה גם באחד מהנופים המרשימים באזור. מדיניותו העתידית של זלנסקי אינה ברורה. השקפותיו האישיות, שנשמעו בקומץ ראיונות בחירות, אינן מסתכמות לאידיאולוגיה קוהרנטית אחת.

ככלל, הוא הדגיש כי הוא מתנגד להתערבות מדינית מופרות בחיי האזרחים. הבטחתו להתיר את פעילותן של

עידן סלוצקר

גיבוש ההכרה בזכויות שני העמים

פתרון צודק הוא עקרוני, ריאליסטי ובדרכי שלום

בבקרן בחריפות את מדיניות ההנהגה הציונית והריאקציה הערבית, הדגיש וילנר את חשיבות שיתוף הפעולה בין הכוחות המתקדמים היהודיים והערביים. וילנר חידד בדו"ח את המושג שוויון לאומי של היהודים והערבים, שנוסח בוועידה ה-9 (המסקנה השנייה). לראשונה סיכמה המפלגה בוועידה ה-10, כי בפלשתינה התגבשו שני עמים וכי יש למנוע השתלטות של עם אחד על משנהו. הפתרון לשאלת פלשתינה צריך להבטיח לשני העמים אפשרויות שוות להתפתחות

מאה שנים למפלגה

לאומית חופשית. בדו"ח לוועידה שב והדגיש מאיר וילנר, כי אי-אפשר להשיג פתרון דמוקרטי לבעיית פלשתינה בלי ברית המועצות, ולכן יש להעבירה לטיפול מוסדות האו"ם. שיגורה לארץ של הוועדה המיוחדת של האו"ם (ועדת אונסקו"פ, יולי 1947), היה בעצם יישום של תביעת המפלגה הקומוניסטית להוציא את שאלת פלשתינה מידי המעצמות האימפריאליסטיות (בריטניה וארצות הברית) ולהעבירה למוסדות האו"ם. בפני הוועדה הופיעו שלושה נציגים של המפלגה: שמואל מיקוניס, וולף ארליך ומאיר וילנר. בהופעתו בפני הוועדה, ציין וילנר כי תכנית המפלגה הקומוניסטית לפתרון מדיני כוללת שני עקרונות: עצמאות מלאה, ביטול המנדט הבריטי והוצאת הצבא הזר; והכרה בזכות שני העמים לעצמאות בפלשתינה אחידה, חופשית ודמוקרטית. אשר למבנה השלטון העתידי בפלשתינה, הציע וילנר שאחרי שחרור מהשעבוד הזר, יכריעו שני העמים אם המבנה יושחת על יסוד דו-לאומי או פדרטיבי.

מהחלטת החלוקה ועד היום

אנו רשאים לסכם בגאווה, כי בשנים 1945-1947 הייתה המפלגה הקומוניסטית הגוף הפוליטי היחיד בארץ שניסח את שני העקרונות שהיו בהמשך בסיס החלטת עצרת האו"ם מ-29 בנובמבר 1947 (החלטת החלוקה): סיום המנדט הבריטי וכיבוד זכויות שני העמים, הערבי והיהודי. המפלגה אימצה את החלטת החלוקה מיד עם אישורה משום שזו ביטאה את שני העקרונות היסודיים הללו ומשום שנתקבלה בשותפות פעילה של ברית המועצות וארצות הברית והעמיתים העמיתים. חשוב להזכיר בהקשר זה, כי החלטת החלוקה דיברה במפורש שיישמר האיחוד הכלכלי בין שתי המדינות (מטבע משותף, אזור מכס אחד), כלומר מעין מבנה פדרטיבי, שווילנר ציין כאפשרות בהופעתו בפני ועדת אונסקו"פ. עמדתה העקבית של המפלגה לגבי פתרון צודק בשאלה הלאומית הייתה ונותרה: הפתרון צריך להיות עקרוני, ריאליסטי ובדרכי שלום. אנו ממשיכים לדבוק בזכות של כל אחד משני העמים בארץ למדינה עצמאית ודמוקרטית, בשיתוף פעולה בין הדמוקרטים היהודים והערבים, ובשוויון זכויות אזרחי ולאומי בישראל עצמה.

תמר גוז'נסקי

השנה מצוין יום העצמאות ב-9 במאי, יום הניצחון על גרמניה הנאצית. חפיפה זו של התאריכים היא הזדמנות לשוב ולהעלות את ההחלטות המהותיות שאימצה המפלגה הקומוניסטית בארץ לגבי עתידה של פלשתינה והקשר שלהן להתחזקות מעמד ברית המועצות בעקבות תרומתה להבסת הנאציזם. בתחילת 1945 כבר היה ברור שהצבא הנאצי נמצא בנסיגה וכי בזירה הבינלאומית רכשה ברית המועצות, שעד למלחמה הייתה מדינה סוציאליסטית מבודדת, מקום מוביל כאחת המעצמות העיקריות.

מעמד זה אושרר במהלך הקמתו של ארגון האומות המאוחדות, כאשר ברה"מ הייתה לחברה קבועה, אחת מחמש, במועצת הביטחון של הארגון. תמורה מהותית זו במעמדה של ברה"מ יחד עם גל המאבק הגואה בקולוניות לשחרור לאומי ולעצמאות מדינית, יחד עם הבעיה האנושית הקשה של פליטי המלחמה באירופה ובהתחשב בהתפתחות הכלכלית הקפיטליסטית המואצת בפלשתינה – הציבו בפני המפלגה הקומוניסטית בארץ את האתגר של עדכון מצעה המדיני.

התביעה למעורבות האו"ם

את ועידתה הראשונה לאחר תום מלחמת העולם השנייה, שהייתה הוועידה ה-9 בתולדותיה, כינסה המפלגה בספטמבר 1945. בדין וחשבון לוועידה, שהגיש שמואל מיקוניס, הודגש בין היתר שיתוף הפעולה המעמדי בין הפועלים היהודים והערבים ובעיקר של אלה שהועסקו במחנות הצבא הבריטי; התמוטטות השנאה העיוורת לברה"מ; והסיכוי לממש בפלשתינה את זכות העמים הקולוניאליים להגדרה עצמית – כלומר, הסיכוי לסיום המנדט הבריטי.

המפלגה הקומוניסטית בארץ תבעה כבר בשנות קיומה הראשונות סיום של המנדט הבריטי, הוצאה של הצבא הבריטי, עצמאות הארץ ודמוקרטיזציה של משטרה. החדש בהכרעות שנפלו בוועידה ה-9, לראשונה בתולדותיה, טמון לדעתי בנקודות הבאות:

מסקנה ראשונה – השינויים העמוקים שחלו בעולם ובארץ מובילים להערכה חדשה של בעיות פלשתינה מצד הכוחות המתקדמים בעולם (כלומר, ברה"מ) ומצד המפלגה.

מסקנה שנייה – פלשתינה כמדינה ערבית-יהודית עצמאית ודמוקרטית צריכה להתבסס על העיקרון של זכויות אזרח שוות ועל "עיקרון זכות השוויון הלאומי של היהודים והערבים להתפתחות לאומית, כלכלית ותרבותית חופשית".

במרס 1946, בהופעתו של מאיר וילנר כנציג המפלגה בפני ועדת החקירה האנגלו-אמריקאית, חודדה המסקנה הראשונה בהדגשה, שנחוצה מעורבות האו"ם בפתרון שאלת פלשתינה. וילנר הדגיש: "העברת בעיית פלשתינה למועצת הביטחון של האו"ם – הדרך היחידה בתנאים הנוכחיים להבטחת עצמאותה של ארצנו ולמניעת הפרת השלום בתוכה".

בפלשתינה התגבשו עם ערבי ועם יהודי

המסקנות החדשות לוטשו בוועידה ה-10 של המפלגה שנערכה בסוף נובמבר ובתחילת דצמבר 1946, 14 חודשים בלבד לאחר זו ה-9. את הדוח לוועידה ה-10 הגיש מאיר וילנר.

בוגב נאבקים בפייטורים

הסובלת ממשבר הומניטרי חריף. הצעדה תיערך במלאות שנה לצעדות השיבה לגדר, במסגרתן שילמו כ-250 עזתים בחייהם עקב ירי כוחות צה"ל על מפגינים לא-אלימים ולא-חמושים. לצעדה הוזמנו משלחות המדינות המשתתפות בתחרות האירוויזיון, המתקיימת באותם ימים בתל אביב.

רצח נוסף בנצרת; ח"כ עודה יקים שדולת מאבק בכנסת

תאופיק זהר (60), נגן עוד מוכר, נורה למוות בתקרית ירי בנצרת כאשר עמד בפתח מאפייה יחד עם נכדתו ובתו. היורים נמלטו, ובמשטרה מעריכים כי הירי נעשה בשל סכסוך פלילי בין בעלי המאפייה לארגוני הפשע. זהר מצטרף לעשרות קרבנות מעשי ידי הפשע המאורגן. בשנה שעברה נרצחו 71 בני אדם בחברה הערבית על רקע פלילי.

בעקבות הירי הודיע יו"ר רשימת חד"ש-תע"ל, ח"כ איימן עודה (חד"ש), כי יפעל להקים שדולה פרלמנטרית למאבק באלימות ובפשע בחברה הערבית.

עודה מסר: "היום התבשרנו שוב על רצח נורא בנצרת, שמצטרף לעוד עשרות מקרי רצח ואלימות מדי שנה. האלימות גואה בחברה הערבית ואנחנו כבר מזמן במצב חירום. התמודדות עם האלימות דורשת משאבים רבים ושינוי בתפישת העולם של הממשלה, הרואה ביישובים הערביים חצר אחורית".

הנהלת החברה אמיליה קוסמטיקס החליטה לסגור את המפעל בבעלותה בירוחם, ולפטר את 240 עובדיו – כך דיווחה החברה (6.5) לבורסה. לפני כחודש הכריזו עובדי החברה סכסוך עבודה עקב גרירת הרגליים של ההנהלה במשא ומתן לגבי חתימת הסכם קיבוצי.

ועוד פיטורים: בית המשפט המחוזי בבאר שבע דחה השבוע את בקשת עובדי המפעל חרסה למנות מפרק זמני למפעל, שבשבוע שעבר סגר את שעריו לאחר 70 שנה. דרישת העובדים למינוי מפרק התעוררה בעקבות חוב של המפעל כלפיהם ועל רקע החלטת בעליו, יואב גולן, לסגור את המפעל הבאר שבעי, שבו מיוצרים כלים סניטריים מחרס, ולהעתיק את פעילותו לטורקיה.

המפוטרים משני המפעלים בדרום מקיימים משמרות מחאה. להם עלולים להצטרף 250 עובדי מפעל הזכוכית פניציה בירוחם, שהנהלתו שוקלת לסגור את שעריה ולפטר את עובדי עקב חרם חרדי.

27 הרוגים בסבב דמים

נוסף; יצעדו נגד המצור

לאחר הסלמה נוספת בעזה שגבתה את חייהם של 27 פלסטינים וישראלים, סיכמו ישראל וחמאס על הפסקת אש, שנכנסה לתוקף בבוקר יום שני, 6.5.

ח"כ עופר כסיף מחד"ש הגיב על ההתפתחויות: "27 אנשים איבדו את חייהם בשפיכות דמים חסרת כל תוחלת. הפסקת האש היא אחיזת עיניים: נתניהו מסרב להסיר את המצור מעל עזה, ויודע כי בכך הוא מבטיח עוד הרג מיותר, עוד שנים של חיי פחד ואימה לתושבי עזה ועוטף עזה".

יו"ר רשימת חד"ש-תע"ל, ח"כ איימן עודה (חד"ש), הוסיף: "ממשלת הימין אינה מעוניינת לקדם פתרונות, כי גם היום אין נשק שיכול 'להכריע', 'להביס' או 'לשבור' את עזה. אי אפשר 'לנהל סכסוך' כאשר עם נאנק תחת מצור. הגיע הזמן להפסיק לדבר על הסדרה ולהתחיל לדבר על שלום".

בתגובה לאירועים תתקיים ביום ג' (14.5) בתל אביב צעדה ביוזמת רשת מסרבות ובהשתתפות חד"ש, מק"י ובנק"י, מרצ, קול אחר, אקדמיה לשוויון, זדים, תעאיוש, אמנסטי, קואליציית נשים לשלום ופורום המשפחות השכולות (ר' מודעה). הארגונים קוראים להסיר את המצור מעל רצועת עזה.

להסיר את המצור על עזה - למען כולנו

צעדה ביוזמת מסרבות, חד"ש, מק"י, בנק"י, מרצ, קול אחר, אקדמיה לשוויון, זדים, תעאיוש, אמנסטי, קואליציית נשים לשלום ופורום המשפחות השכולות
יום ג', 14 במאי, 19:00, כיכר הבימה, ת"א

עצרת יום הניצחון

ביוזמת תנועת הידידות עם העמים
לציון 74 שנה להבסת גרמניה הנאצית ו-69 שנים לנטיעת היער על שם הצבא הסובייטי. פרטי ההסעה יפורסמו בהקדם באתר מק"י
שבת, 11 במאי, 10:30, יער הצבא האדום בהרי ירושלים

מק"י וחד"ש

ישיבת המחלקה לאיגוד מקצועי
על סדר היום: מאבקי עובדים ומאבקים חברתיים; פעילות הסיעה בהסתדרות; תכנית פעולה למאבק בתאונות העבודה; תכנון סמינר לפעילי האיגוד המקצועי
יום ו', 10 במאי, 11:00, שדרות בן גוריון 39, חיפה

מועדון קולנוע בגדה השמאלית

פוטו וקאבנגו - ז'אן פייר גוראן
1980, ארה"ב (אנגלית; כתוביות באנגלית)
מוצ"ש, 11 במאי, 20:00, אחד העם 70, ת"א